

Ne pametuj, ločuj!
SRAJČKINA ZGODBA

Vse se je začelo v tovarni, kjer so me naredili iz kosa blaga, gumbov in bleščic. Jaz sem SRAJČKA in izgledam naravnost božansko. Pa ne da se hvalim, ampak te bleščice me res naredijo prav posebno.

Tega na začetku sploh ni nihče opazil, ker sem imela tako ali tako preveč sester. Ampak jaz sem bila posebna. Predstavljala sem si, da me bodo na kraljevskem obešalniku peljali do moje lastnice, ki bo z mano ravnala ker se da lepo. Že na začetku sem doživela hladen tuš, saj sem iz šivalnega stroja padla naravnost na tekoči trak, ki je vodil v nekakšno zmešnjavo. No, natančneje v velikanski zabojnik, poln mojih sestic, ki so bile do potankosti enake. Seveda so bile nekatere tudi sestrice z napako, ampak té so takoj vrgli v smeti. Ko se je tekoči trak vedno bolj približeval zabojniku, me je začela grabiti panika. Mislila sem, da bo to moj konec, saj je bila v zabojniku precejšnja gneča, zato sem zavpila: »Umaknite se!« Ampak mislim, da me sploh nihče ni slišal, saj je bilo precej hrupno. Ko sem preživela ta vratolomni padec, sem si mislila, da je očitno že čas, da začnejo lepo ravnati z mano. Ampak ne, vse se je odvijalo drugače. Ko je name padlo še precej mojih sester, smo napolnile zabojnik in skoraj bi me kap, ko sem videla, da nas hoče velikanski žerjav premakniti ven iz tovarne. Hitro sem zaprla oči in si predstavljala, da je vse okoli mene v najlepšem redu. A potem so nas celo noč pustili v zabojniku in iz prve roke vam povem, da je bila to prva in najslabša noč v mojem življenju. Bilo je mrzlo in za povrh še taka gneča, da se nisi mogel niti obrniti, kaj šele spati. Zjutraj je prišel tovornjak, nas naložil in odpeljal v trgovino. Tam so nas raztovorili in prestavili v skladišče. Tiste srečnice, ki so bile na vrhu, so odnesli prve. Jaz seveda nisem imela te sreče.

Ampak ko je končno napočil moj dan, sem bila še posebno dobre volje. Odnegli so me v prodajalno, kjer si me je že čez nekaj minut ogledovala ženska. Takoj me je vzela s police in šla v kabino, da bi videla, če ji dobro pristajam. Seveda se je takoj odločila zame in me kupila. Domov me je nesla v vreči, kjer je bilo še veliko drugih oblačil. V njeni bogati hiši sem kar nekaj časa stala v omari s preštevilnimi oblekami, ki jim ni bilo videti konca. Potem pa sem nekega dne mislila, da sem le prišla na vrsto. Ampak moja lastnica se je odločila, da ji nisem več všeč. Že čez nekaj minut

sem pristala v smetnjaku pred njeno hišo. Šele takrat sam se zavedala, da je to neka bogata in izbirčna ženska, ki si vsak dan kupuje nove čevlje in oblačila. V smetnjaku je bilo še precej drugih oblačil, nekatera so bila še novejša od mene. Po nekaj urah pa je mimo prikorakala starejša gospa, ki je v smeteh opazila čisto nove obleke. Prišla je bližje in nas vse pobrala. Odnese nas je svoji sosedi, mlajši ženski, ki je živela v skromni hiški, saj ni bila ravno bogata. Ko je starejša gospa pozvonila na vratih, se je zelo razveselila. Bila je zelo dobre volje ne glede na vse, kar se ji je zgodilo v življenju. Povabila jo je na kavo. Klepetali sta, preden pa sta se poslovili, ji je stara gospa izročila še mene in druga oblačila, ki jih je izbirčna ženska malo prej vrgla v smeti. Kako nas je bila vesela, še posebej mene! Ko me je zagledala, so se ji kar zaiskrile oči. Poslovili sta se in moja nova lastnica se je zahvalila svoji sosedi. Že naslednji dan sem postala njena najljubša in skoraj edina srajčka. Oblačila me je skoraj vsak dan, zato sem se čez nekaj časa malo strgala na hrbtu. Ampak moje lastnice to ni motilo. Še isti dan me je zašila in spet sem bila cela. Uporabljala me je še kar nekaj časa in postali sva tako rekoč prijateljici.

Mislím, da bi morali vsi ljudje malo bolj paziti na to, koliko oblačil kupijo, saj povzročajo veliko onesnaževanje. Ko jih kupijo, se jim po določenem času ne zdimo več moderni, zato nas gladko zavržejo. Vendar sploh ne pomislíjo na to, da nekateri nimajo takšne sreče in si ne morejo vsega privoščiti.

Gaja Starc, 8. razred OŠ dr. Antona Debeljaka Loški Potok

Mentorica: Bogdana Mohar